

Назар Мухачов

Прогнози на 2022. Чого очікувати українцям?

Що 2022-й принесе Україні? Куди рухатиметься політичне життя в Україні? Що буде з економікою? Чи буде більш масштабна війна Московії проти України? До чого готуватись? Метою даної статті є не стільки давання прогнозів щодо того чи іншого перебігу подій, скільки аналіз первинних факторів - тих, які формують саму ситуацію, поведінку суб'єктів.

<https://www.chasipodii.net/article/27447/>

Що 2022-й принесе Україні? Куди рухатиметься політичне життя в Україні? Що буде з економікою? Чи буде більш масштабна війна Московії проти України? До чого готуватись?

Метою даної статті є не стільки давання прогнозів щодо того чи іншого перебігу подій, скільки аналіз первинних факторів - тих, які формують саму ситуацію, поведінку суб'єктів.

Значна частина уваги всіх українців та й багатьох людей за межами України прикута до військової активності РФ на кордонах. І ця активність справді є дуже масштабною та загрозливою. Проте навіть вона є вторинною відносно тих факторів, котрі українцям потрібно було б усвідомити. Хоча при тому ми всі мусимо розуміти, що збільшення агресії та вторгнення в Україну з боку Росії є тим можливим фактором, який внесе корективи у будь-які плани. Але повертаємось до першопричин.

Україна стала епіцентром протистояння двох так званих ідеологічних світоглядних платформ: «open society» так званих «західних демократій» та «масковська рускава міра» кремлівського імперіалізму. Навмисне пишу попереду ще слово «масковська», адже хочу звернути увагу читачів на те, що Русь була тільки одна. І саме Україна та українці є її правонаступницею, а це означає, що ми вже самим своїм існуванням стоїмо на перешкоді побудови «масковська міра», адже в них без нас навіть історії нема.

В протистоянні умовних Заходу та Сходу Україна, за великим рахунком, має тільки два сценарії: або ми станемо «Мостом» - цивілізаційною сполучною ланкою; або це протистояння розірве нас на частини.

Саме ця боротьба є визначальною для більшості процесів, що відбуваються безпосередньо в Україні або стосуються України на міжнародному рівні.

Окремим визначальним (але не повністю незалежним) внутрішнім фактором української політики та економіки є кланово-олігархічна система. Олігархи та їх прислужники - адепти кланово-олігархічної системи - утворились в ході еволюції та взаємодії колишнього партноменклатурного апарату (комуністи, комсомольці, КДБ, секоти) та криміналу часів бандитських 90-х. Утворився олігархат в процесі так званої «прихватазації» - фактичного викрадення частки національного багатства з допомогою політико-економічних методів. Чому я написав про еволюцію? Тому що насправді, як каже один мій старший побратим і частково наставник: «Проблема України у першому президенті. Все решта - наслідки». Мається на увазі те, що є повний причинно-наслідковий зв'язок та спадкоємництво між діями усіх президентів України - вони всі, без винятку,

проводили одну й ту саму політику. Навіть попри те, що Ющенко та Порошенко прийшли до президентства після так званої «Помаранчевої революції» та «Революції Гідності» відповідно, насправді у жодному з тих процесів не відбувалось революції. Адже революція - зміна системи. А у нас ні у 2005, ні у 2014 році олігархічна система не змінювалась, а просто еволюціонувала!

Проте «українські» олігархи, серед яких відсутні етнічні українці (за випадковим збігом обставин) є залежними тою чи іншою мірою від обох закордонних «монстрів»: Кремлівського та західного. І тут у кожного з них було кілька варіантів поведінки: або обрати когось (Кремль або Захід) і стати частиною його політичної орбіти; або знаходитись в «шпагаті» між обома силами. І навіть при виборі когось одного, «політико-економічний шпагат» все одно залишався. До прикладу - Віктор Пінчук - «батько» більшості «грантожерів» в Україні, хоча й став частиною західних транснаціональних груп, але до 2014 року головним ринком збуту його найбільшого бізнесу (труби) залишалась Росія. Петро Порошенко в цьому плані проявив просто «диявольську» геніальність: він примудрився залишитись в стані цього шпагату і під час свого президентства - тому його бізнес на території РФ ще тривалий час працював, війна не була названа війною в юридичній площині - не було виконано Конституції та не введено воєнний стан, не було навіть спроби початку консультацій за Будапештським меморандумом, натомість - зрадливі «мінські угоди», що навіть міжнародним договором не є, торгівля на крові - з окупантами в ЛНР-ДНР, постачання електрики та води в Крим тощо. Хоча в останні роки Петро Олексійович, звичайно, став набагато ближчим до західних транснаціональних фінансових структур. Про це можна судити навіть по тих глобалістичних трендах, що популяризуються «шпатними» пороховотами: прихвати́зація залишків національного багатства, викрадення землі та надр під виглядом «ринку», ЛГБТ, гендерність, прайд-паради, тотальна вакцинація та антиконституційні обмеження прав тощо.

Транснаціональні фінансові структури, імперіалістичний Кремль та олігархічна система, котра знаходиться в «політико-економічному шпагаті» між двома першими - ось головні, місцями досить неоднорідні, суб'єкти, що визначають українську політику та економіку. Як бачите, серед того, що визначає українську політику та економіку, немає нічого українського. Саме тому Україна та українці стали ресурсом для всіх трьох сил.

Наша земля, надра, стратегічні підприємства і т.д. - ресурс. В 1991 році ми були однією з найрозвинутіших країн Європи, котра виробляла досить багато високотехнологічної продукції та товарів із високою доданою вартістю. Зараз Україна - у статусі колонії, що експортує переважно сировину: зерно, олію, руду тощо. Люди в цьому випадку також стають ресурсом: виїжджаючи за кордон в пошуках роботи та кращого життя - ресурсом економік інших держав, а залишаючись в Україні - ресурсом для олігархічної системи. На кухні запалив газову конфорку, щоб розігріти їжу - платиш умовному Фірташу. Пішов в туалет, попередньо ввімкнувши світло - платиш умовному Ахметову, або ще краще - Бабакову, депутату Держдуми РФ, котрий є власником кількох обленерго України! І це на 8-мому році війни! Кому війна, а кому... заробляння бабла, замасковане вишиванкою «армії, мови, віри» чи пустопорожніми зелено-слизистими популістичними обіцянками з розряду «я дам вам все».

Можна детальніше розбирати кожен із цих трьох факторів: які політики входять до якої групи впливу, кому належать різні телеканали, хто фінансує провідні газети та інтернет-видання, хто проплачує «професійних» активістів тощо.

Проте це не є метою даної статті.

Розуміння нашої політики та економіки стає глибшим та повнішим лише тоді, коли можеш досить чітко зрозуміти мотивацію усіх ключових гравців, адже розуміючи їхні

мотиви, ти починаєш бачити їхні цілі й, відповідно, шляхи реалізації цілей, певні приховані зв'язки та дії, тенденції тощо. До прикладу - навіть по самих заголовках у відповідних ЗМІ чи по тезах медійно впізнаваних спікерів відповідних груп впливу можна зробити висновок щодо того, які процеси відбуваються, навіть якщо поки вони ще є невидимими.

Найгірше у цій всій ситуації те, що відсутній будь-який фактор Української Сили. Серед впливових суб'єктів нема нікого, хто захищав би українські інтереси. Можуть бути лише ситуативні збіги. Захід хоче зробити Україну територією свого впливу, тому є певна допомога Україні в умовах війни (хоча вона й близько не така, якою повинна була б бути). Кремль не хоче, щоб сюди зайшов трильйонний капітал фінансових корпорацій, тому кремлівські сили використовують правдиву риторику, критикуючи ганебний «риночок землі»; олігархи, сидючи в «шпагаті», дуже не хочуть, щоб сюди повністю зайшов чи Захід чи Кремль. Чому, запитаєте Ви? Тому, що ті структури мають набагато більше сили, ніж олігархи, і навіть найбагатша людина України - Ринат Ахметов - або «ляже» під когось, або буде «пережована».

Після вищенаписаного і саме в ключі вищенаписаного і потрібно шукати відповіді та будувати всі прогнози.

Чи нападе Путін? Питання хвилює всіх. Перш ніж відповісти на нього, хочу згадати старий жарт: «Рабінович, чому Ви відповідаєте питанням на питання? - А що таке?». Так от, чи нападе Путін? - А це йому зараз потрібно? А що саме йому потрібно?

Якщо ретельно аналізувати, то Путіна влаштовує те, що відбувається в Україні. «Регент» Єрмак, при неповноцінному «недонаполеончику» Зеленському, робить для Москви дуже багато.

А погіршення забезпечення людей, відразу до все більш нахабного просування вироджених антиціннісних трендів ЛГБТ та ін., видирання в українців землі та надр під тиском МВФ, розпродаж стратегічних підприємств та навіть частини Укроборонпрому (в час війни, підстав для закінчення якої нема!) - природно створює антизахідні настрої та налаштовує українців проти брехливого світогляду «відкритого суспільства».

З іншого боку - Україна не стає більш російською. А Москві дуже треба Київ: не люди, не надра, а земля, київські пагорби, наповнені спогадами історії Русі. Щоб проаргументувати імперіалізм «масковскава міра», їм треба «випити» наш історичний спадок.

Окрім того, ми не знаємо, про що насправді говорили Байден та Путін. До чого дійшли? Про наявність певних таємних угод ми можемо судити лише опосередковано. Але вже можемо, зважаючи хоча б на те, як ніби-то «антиросійський» Байден дозволив добудувати Північний потік-2, в той час, коли раніше ніби-то «проросійський» Трамп його блокував. Адже саме таку картину малювали провідні «українські» ЗМІ, чи не таку?

Поділ України відбувався в нашій історії багато разів. З позитивного тут можна вказати лише те, що попри всі зусилля зовнішніх ворогів, внутрішнє протистояння не може довести до такого поділу. Воно лише певним чином підготувало до нього ґрунт, та й то - лише в теоретичній частині.

Чи може бути черговий поділ частиною таємної угоди Росії та Заходу, у тому числі з метою стримування потужності Китаю? До прикладу - по річці Дніпро? І це розділення України на правобережну та лівобережну завершиться формуванням потужнішої лінії фронту, що дасть привід і Росії, і Заходу до мілітаризації. А мілітаризація в світових масштабах є, до речі, одним із ключових трендів цього десятиліття. Анексована територія, звичайно, Заходом не буде визнана, але на Московії це не надто впливає, чи не так?

Іншим способом розділу України є федералізація, котру заклав у нікчемних «мінських угодах» ще Порошенко. І котра при масштабніших військових діях стане «компромісним»

(наперед узгодженим) варіантом для Кремля та Заходу. Чи не говорив уже президент США Джо Байден про виконання «мінських угод»? А саме це виконання є однією з ключових кремлівських тез...

Окрім того, варто ще й додати те, як пан Байден є президентом головного підписанта «Будапештського меморандуму», і при цьому каже, що Україні не буде надаватись військова допомога, навіть у випадку вторгнення? Хто з українських політиків на це відреагував? Починаючи із президента Зеленського та Кулеби - міністра закордонних справ? От і судіть, хто в чийй орбіті, а хто - «в шпагаті»...

Підбиваючи підсумок щодо можливого вторгнення РФ хочу зазначити, що воно може відбутись або для «підвищення ставок» при наявності залаштункових домовленостей, або при наявності цілого комплексу приводів та/або певної розстановки геополітичних сил.

Причин, які можуть прискорити події, а також «активувати» варіант повномасштабної українсько-російської війни – досить багато, зважаючи на складність та переплетеність усіх процесів.

У внутрішній політиці головним трендом наступного року буде підготовка Зеленського до другого терміну та боротьба олігархічних груп з ним, а також - між собою. При потужному зовнішньому впливі, котрий в багатьох випадках вже переріс у зовнішнє управління. Як зі сторони Кремля, так і Заходу.

На фоні циркової кадрової політики Зеленського, відсутності позитивних результатів, подальшому збіднінню українців та наявності на вищих посадах істот з розряду Гоглашвілі, підстав для внутрішніх протестів більш ніж достатньо. За певних обставин ці внутрішні протести можуть довести ситуацію до дострокових перевиборів у Верховну Раду. А при певному наростанні протистояння Зеленський буде готовий пожертвувати Кабміном (адже там і так сидить людина Ахметова, котру не змінюють через те, що поки нема нової кандидатури - з одного боку, голосів у Верховній Зраді за цю кандидатуру - з іншого) та (навіть!!!) Єрмаком. Хоча мені здається, що цього виявиться недостатньо, якщо все-таки протистояння вийде на протестний рівень - ймовірність чого, після фраз Зеленського про Рината Ахметова, я особисто оцінюю як досить високу.

Окремим фактором діяльності «зелених слуг неукраїнського народу» стануть репресії проти патріотів. Це той напрям діяльності, без якого у Зеленського не буде шансів на переобрання, адже вже надто багато зла ним зроблено. Тому зі сторони зелених слуг буде спроба (і вона частково вже розпочалась) притиснути всі можливі центри супротиву. І короткостроково це навіть може принести певний результат, але вже навіть в середньостроковій - приведе до ще більшого опору. В цьому випадку я зовсім не маю на увазі «шоколадного великомученика» чи когось із його служок.

Скажу більше, при появі справжніх внутрішніх протестів (а не проплачених «порохоботських» чи аналогічних ним, навіть якщо тема протесту є справедливою), ймовірність перевиборів я оцінив би десь 80% проти 20%, що їх не буде. Але поки ще для цієї реалізації немає всіх передумов. Окрім того, на все це впливатимуть зовнішні закулісні сценарії та дії РФ і Заходу.

А на останні навіть «наші» олігархи не можуть вплинути. За винятком одного випадку - заручившись підтримкою народу. Ага, того самого, ними ж пограбованого. Або, що буде точнішим, якби народ піднявся та був підтриманий тією частиною олігархічної системи, яка не хоче, щоб її «пережували». Путін у свій час показав, як це можливо. Юкос, НТВ, Березовський, і навіть Абрамович, котрий старається не з'являтися в Росії, формально буди найбагатшим її громадянином. А Захід має не менше сил та засобів, ніж той же Кремль.

Але Майдан 2014 року у свій час показав неготовність народу та безмежну ворожість і зажерливість олігархічної Сцени Майдану. І тому переміг не Майдан, а олігархічна Сцена Майдану. І це повинно бут окреим, дуже важким, болючим, а головне - добре засвоєним уроком для україноцентричних патріотів.

І вже на завершення роздумів щодо прийдешнього 2022 року, я хотів би трохи зачепити найважливіше питання: що робити?

Західне «open society», кремлівський «масковскій мір» та олігархічна система - в цьому переліку нема нічого, що могло б захищати та втілювати саме українські інтереси. Немає тут Української Сили. Тому напрашується простий висновок - саме творення такої Української Сили повинно стати основним завданням та мотиватором для патріотів.

Ключовим при цьому є дотримання двох факторів - глибокого розуміння та усвідомлення ситуації, в тому числі й дуже неприємних питань щодо внутрішніх зрадників, ряжених патріотів, так званого «ура-патріотизму» і т.д. І з іншого боку - жодна теорія не допоможе без практики. Будь-які, навіть найкращі ідеї залишаться просто гаслами, якщо нема тих, хто їх буде реалізовувати. Практика показує, що зараз нема ані сформованих ідей для реалізації, ані Української Сили, котра б взялась втілювати ідеї в життя.

Якщо інстинкт самозбереження українців, воля до життя та прагнення свободи й гідності візьмуть гору над страхом, безвольністю, одуреністю, меншовартістю, то нас чекатиме важка боротьба, котра увінчається нашою україноцентричною перемогою. Якщо ж вони програють, то нас все одно чекає важка боротьба, але вже без шансів на перемогу. Спокійного життя в епоху глобального Переходу не буде! Пересидіти не вдасться. І навіть зовнішня чи внутрішня еміграції не спрацюють.

«Моя хата скраю» - спотворене ворогами козацьке прислів'я, котре в оригіналі звучить: «Моя хата з краю - першим ворога стрічаю». Або «першим стріляю».

Створення такої Української Сили є нашим завданням №1, об'єктивною вимогою часу Переходу, Творця, природного закону виживання сильнішого.

В ході цього творення повинно відбутись природне формування української еліти, котра зараз повністю відсутня. Те, що у нас називається елітою, в нормальній державі повинно сидіти по тюрмах. А частина української інтелігенції, котра мала б виконувати аналогічні функції, вже давно показала свою беззубість, толерастичність чи навіть плазування, заради грошей та комфорту. Що, зрештою, показує нам, що ця інтелігенція в основній своїй масі не має ані достатнього розуміння, ані активної дієвості.

Справжня молода еліта - Ваш час настає. Мусите проявити себе у боротьбі та повести за собою решту українців, щоб всім разом **СТВОРИТИ САМИХ СЕБЕ!**

Тільки так Україна може перестати бути об'єктом-ресурсом, а стане СУБ'ЄКТОМ!

2022 стане для нас всіх ще складнішим, ніж був 2021. Але попри всі негативні обставини - кінцевий результат залежить від нас самих. «Доля існує» та «людина - творець своєї долі». Те саме стосується і народів. «Сплячі народи або зникають, або прокидаються рабами» - казав Ататюрк. І зміг пробудити турків, а потім йому на зміну прийшов Ердоган - котрий розвинув та збагатив Туреччину, а також - повернув їй роль геополітичного центру.

Русь-Україна була геополітичним центром. Натяк зрозумілий?)